

плодъ, а пакъ една таквазъ тъпка милина да върже такъвъ плодъ като тѣзи тыквѣ. Ако да бѣхъ азъ да направѣхъ свѣтътъ щѣхъ да наредѣхъ този дѣбъ да ражда желѣды като тыквы голѣмы, а пакъ тази милина да вържи тыквы като желѣдытъ дребни, и тогазъ щѣше да е различно. Но щомъ бѣ издумалъ това, ето че подухва вѣтрещъ и единъ желѣдъ пада та го хлопва по носѣтъ и го раскървява.

Тежко на умѣтъ ми, извикалъ тогазъ нашѣтъ философъ. Хубава награда за голѣмѣхъ ми мадрость! Но ако тозъ желѣдъ дѣто мя удари бѣше тыква, какво щѣше да стане горкыйтъ ми носъ? „*Вся прѣмудростію сѣтворилъ еси Господи.*„

Драгоцѣнната былка.

Двѣ момичета, на име Янка и Драганка, отивахъ отъ село на градъ, патоварени съ по единъ тежкъ кошницѣ съ овоцїя да ги продаватъ. Въ пѣтътъ Янка пѣшкаше и ропщеше че ѣ тежко, а Драганка ся смѣеше и ся шегуваше.

Какъ можешъ да ся смѣешъ? рече